

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν' στην γη τών Παρθενώνων.

Χίλια η' ένακόσκα δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

Μηνός Γενάρη δεκαπενθιά,
βοή μεγάλη μές' στον ντουμπιά.

Χίλια διακόσκα δύο και σφράντα,
και' στην Σταμπούλ ανέλιπτα συμβάντα.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Τὸ θυμάσαι ποῦχε πέσει
τοῦ Σερκέτ Πασσά τὸ φέσι;

Π.— Τὸ θυμάσαι...

Φ.— Τώρα πάλι
πολυδόξατε προβάλλει,
και τὸν κόσμο διακονίζει
και τὸν Αἴμον συγκλονίζει.

Θυμάσαι, Περικλή, ποῦ' μάθαμε μιά μέρα
πὼς τὸν Σερκέτ Πασσά τὸν' ἔβρισε χολέρα,
κι' εἶπαμε: Θεῖός' σ' ἔχρηστον κι' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη;

Π.— Θυμάσαι...

Φ.— Τοῦτον τώρα τὸν ἔκαναν Βεζύρη,
κι' ἐσυγκινήθη κόσμος, Ἀνατολή κι' Ἑὺρώπη,
και τῆς φτωχῆς Εἰρήνης πᾶνε χαμέν' οἱ κόποι.

Π.— Μήτε τὸν Νεοτούρκων ἔχρητὸ τὸ Κομητάτο,
ποδφερε κι' Ἑὺρωπαίους και Τουρκοὺς ἔνω κάτω,
ποῦκανε και Βουλῆ,
και Σύνταγμα και νόμο,
κι' ἔλέγανε πολλοὶ
πὼς μ' ἦπνε σ' ἓνα δρόμο.

Θυμάσαι, βρέ φροφούτη,
ποῦ' πίστευαν και τοῦτο,
ποῦ' πίστευαν κι' ἐκεῖνοι,
ὅτι κι' ὁ Τουρκαλάς
μὲ νόμους και Βουλὰς
τρέ ντιστεγάθ θά γίνη;

Κι' ἔλεγες, Φασουλῆ,
ὅτι μὲ τὴν Βουλῆ
θά πάρη κι' ἀνθρωπιὰ,
και δὲν θά σφάζη πιὰ,
μήτε θά πυρπολῆ.

Φ.— Θυμάσαι, βρέ, ποῦ' λέγαμε κι' ἔμειτε οἱ δὴδ γαζοὶ
πὼς σίγουρα θά λείφουνε και Κοῦρδοι και Λαζοὶ,
και θά δεσπόσῃ πανταχοῦ δικαιοσύνη πρώτης
κι' ἐμπράγματος ἰσότης;

Θυμάσαι τοῦ Συντάγματος τὸ τσ' ἀγριοκάτσικα
μὲ πόσνη γενναϊότητα
κι' ἀληθινὴ ἰσότητα
ῤιχτήκανε' στὰ πλιτάτσικα;

Θυμάσαι, Περικλέτο μου, τοὺς Συναγματολόγους,
τοὺς κατὰ πάντ' ἀφόβους,
πὼς δὲν ἀφῆκαν μὴρ παρᾶ
και' στὸν Χαμίτ τὸν φουκαρᾶ,
και τὴν καϊμένη τὴν φεσοῦ τὴν ἔφεραν σὲ χάλις,
κι' ἔχασε μὲ τὸ Σύνταγμα ταῦτά και τὰ πασχάλια;

Θυμάσαι τὰ καλὴ σκύλα τὰ Συναγματικὰ
μὲ πόσα κατετρόμαξαν τὸν κόσμο ξαφνικά,
θυμάσαι πὼς τὰ φόβητρα τῆς οἰκουμένης ὅλης
εἰς ἔξοριαν ἔστειλαν και τὰ σκυλιὰ τῆς Πόλης,
γιατι κι' αὐτὰ τὰ κόκκαλα, γιατι και τὰ ποσάγια
τάθελαν οἱ Νεότουρκοι γιὰ γλεῖψιμο, κανάγια;

Θυμάσαι τοῦ Συντάγματος ἐκείνου τοὺς μαρτίλους,
ποῦ βάλθηκαν' στ' ἀληθινὰ τὰ τοὺς τουρκέφουν βλους;
Θυμάσαι ποῦθελαν κι' ἔμας
μὲ φέσι, βρέ μισκίνη,
και τὸ βρακι τῆς Φατομῆς
σημαία μας τὰ γίνη;

Θυμάσαι κάζα περισσά,
κι' ἐκείνας τῆς ἡμέρας,
ποῦ τόσας τοῦ Σερκέτ Πασσά
μᾶς' τρώμαζαν φοβέραι;

'Αμμ' θυμάσαι, βρέ μαγκουφρη,
πὼς ἐκεῖνο του τὸ φέσι
τόγαν κάνει κλωποτσκούφι,
κι' εἶχε δυνατὰ ζεπέσι;

"Εἰλοπίον αὐτὸ και πάλι
παντοδύναμο προβάλλει,

καὶ βρυχᾶται καὶ γαρίζει,
καὶ ξανά μας φοβερίζει.

Μία φέσα τρομερὰ
ξαναβάζει μακρινόστο,
καὶ με τούτο πᾶν ἄρεστο
τὸν Κιζιλή τὸν φουκαρᾶ.

Τί μεγάλα γεγονότα!...
τῆς ἀμάρας τὸ συνάρι
τῶν Δυνάμεων τὴν νότα
'στὴν πατοῦκα του τὴν γράφει.

Πέφτουν 'στὰ σκουπίδια νότες,
κί' ὅλοι μένουσιν κεχνηότες,
ἀλαλάζουν Ὀυλεμάδες.

Κί' ὁ Σεφκὲτ σκοπεύει πάλι
'στὸν περίπατο νὰ βγάλῃ
τῆς περιφημίας Ἀριμάδες.

Κόρακας τριγύρω κρᾶζει, κλαίει μαύρη κουκουβάγια,
έρχεται φωτιά γεμάτο
τῶν ληστῶν τὸ Κομητάτο
νὰ ριχτῆ' στὰ τελευταία τῆς Τουρκίας ἀποφάγια.

Τί χαρὰ, τί πᾶνηγύρι
με τὸν νέο τὸν Βεζύρη,
ποῦ πολέμου δίνει τόνο...

Βλῆπω πρῶτο 'στὸ χορὸ
τὸν Ἐμῆρ τὸν τρομερό,
τοῦ Ναζῆμ τὸν δολοφόνο.

'Ἐκεῖνος τοῦ Συντάγματος ὁ μέγας πρωτοεργάτης
καὶ πρωτεπαναστάτης.

Σὲ τοῦτον τὸν παλληκαρᾶ, σὲ τοῦτον τὸν φονέα,
τὰ κλέη τῆς γειτονίσσας ὀφείλονται τὰ νέα.

'Ἐκεῖνος ἐσθδαίωνε πῶς δὲν θὰ κηλιδώσῃ
τῶν Μουσουλμάνων τὴν τιμὴ,
μὰ πάντοτε θὰ πολεμῇ,
κί' οὔτε τὴν Τριπολίτιδα 'στοὺς Ἰταλοὺς θὰ δώσῃ.
Τοιαῦτα διασάπιζε 'στῆς Πόλεως τὸ Ντιβάνι,
ἀλλ' ἔπειτα τὴν ἔδωσε... τὴ διάβολο νὰ κάνη.

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχεται με θράσος εὐτολμίας
νὰ σώσῃ τὴν αἰδίων τιμὴν τῆς ἀτιμίας
μαζὶ με τὸν Σεφκὲτ Πασσαμαζὶ με τὸν Μαχμούτη,
κί' ὅλοι τοῦ λέν: χαίρ' ὀλά, μαρᾶ τιμὴ καὶ τούτη.

Τιμὴ τρανὴ λωποδυτῶν,
τιμὴ τρανὴ πυρπολιτῶν,
τιμὴ τρανὴ φονεῶν.

Τιμὴ μὲ τζόγια, μὲ μπίζου,
τιμὴ τοῦ Κούρδου, τοῦ Ἀκζού,
τιμὴ καὶ τῶν γονεῶν.

Τιμὴ μεγάλη τοῦ Μπεκῆρ καὶ τοῦ Κερίμ Ἀγᾶ,
τιμὴ κλεινῶν γαμάληδων καὶ καθένος φραξ,
τιμὴ, καίμινε Περικλή, ποῦ δὲν τὴν κάνουν ζάφτι,
ποῦ κακὸ γρόνο νάχουνε χίλιας φορὰς με δούτη.

B.

Π. — Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
με τὸν νέο τὸν Βεζύρη,
ποῦ τὸ σύμπαν πολεμᾷ,
καὶ τοὺς Τούρκους ἐξεγείρει
γιά τὴν ἀτιμὴν τιμῆ.

'Ἐκεῖ πέρα 'στὴν Τσατάλτσα τῆς Τουρκίας τὰ παλληκάρια
τσακωθήκαν μεταξύ των κί ἔγιναν μαλλιά κουβάρια.

Μάχοντ' ἐκεῖ πέρα Τούρκοι
νέοι μετὰ παλαιῶν,
καὶ βρωμοῦν τριγύρω δοῦρκοι
Συνταγμάτων εὐκλεῶν.

Κί' ὁ μέγας Ταλατ, ἄλλο πατριτικὸ κουμάσι,
'στὴν Τσατάλτσα μὲ καὶ δὴο τρέχει νὰ τοὺς συμβιδιάσῃ.
Νεοτουρκισμὸς φρενηρῆς,
ἀρεμάνιος, εἰρηρῆς,
ἀνεπίστος τώρα πάλι
'σῆκουσε 'ψηλὰ κεφάλι.

Ὁ Σεφκὲτ ὁ Στρατηλάτης,
ποῦναι τρέμος καὶ φοβέρας,
μὰ καὶ πούρος διπλωμάτης.

Μὲ τὴν φέσα τοῦ 'στὸ χέρι
ἀπ' ἔδω κί' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
γιά λεφτὰ τὴν περιφέρει.

Ρίξτε, φωνάζει, μέσα
'στὴν περίδοξή μου φέσα
δ, τι προπαισθε τώρα.

Λυπηθῆτε τὴν Τουρκιά,
πούραγε κατραπακιά
καὶ πολλὴ τὴν ὀρνει φώρα.

Σὰν προστάται καὶ σὰν φίλοι
κάνετε, παιδιὰ, νισάρι...
τὸν Σεφκὲτ καὶ τοὺς δὲν τρέμει;

Βοηθήσετε τὴν Πόλην,
ποῦ τὰ γάλλα τῆς δὲν γράφει
μῆτε κί' Ὀυλεμὰ καλέμι.

Ξανδώστε μου παραδες
ἐσεῖς Φράγκοι μασακαράδες,
ποῦ παλοῦκαμε σὲς πρέπες.

Δώστε μου νὰ πολεμήσω,
καὶ με τούτους νὰ γεμίσω
κᾶθε Νεοτούρκου τούπη.

Μὴ παραδες λυπηθῆτε,
τὸν Βεζύρη βοηθεῖτε,
πούχει μέσα του φωτιά.

Καὶ συνάρεσι τοῦ Μαχμούτη
μέσα 'στῆς Τουρκίας τὰ πλούτη
ξανακάνετε δουτιά.

Ὁ Φασουλῆς ποδοπατῶν
τὸ φεσοφόρον ἔρπετόν.

Ἐμπρὸς πάλι ἑστὴν Τσατέλτσα,
Μουσουλιάνοι, κοῦτσι κοῦτσι,
μέ τὴν τρύπικ μας τὴν κάλτσα,
μέ τὸ τρύπιο μᾶς παπούτσι.

Πόλεμος, φωτιά, γκαζίνι,
ποῦ μέ τροθίμπες νὰ μὴ σβῶνῃ.
Ἄπαραίτητος ἀνάγκη
ὁ Σεφκέτ νὰ πολεμῇ...
δῶστε μου παράδες, Φράγκοι,
γιὰ τῶν Τουρκῶν τὴν τιμῆ.

Ρίξτε παρὰ σὲ τούτη
τὴν φεσάρα τοῦ Μαχμούτη,
καὶ σὲς, καὶ νὰ μάχεται χορτάτο
τοῦ Σεφκέτ τὸ Κομητάτο.

Ρίξτε μὲς ἑστὴ φεσάρα
γιὰ νὰ κάνουμε κασσάρα,
καὶ νὰ ἔμπῳ ἑστὸ Βελιγράδι καὶ νὰ ἔμπῳ ἑστὸ Μαυροβούνι,
καὶ τοῦ γέρου τοῦ Νικητα νὰ χαϊδέψω τὸ πηγούνι.

Λίραις δῶστε στοργυλαῖς,
κι ἔς σὲς λείπουν συμβουλαῖς,
κι ἔς σὲς λείπουν γιατροσόφια.

Ὀχλιδιὰν καὶ σοσιέ,
νὰ φομαῶν νταργιλέ
ἑστὴν Ἀθήνα καὶ ἑστὴ Σόφια.

Δῶστε μας παράδες, Φράγκοι,
νὰ τοὺς πάρουμε φαλάγγι,
καὶ τὸν Γκέσωφ νὰ σαρώσω,
μὰ κι ἑκείνον τὸν Δευτέρη
ἑστὸ κινῆγι νὰ τὸν στρώσω
μέ τὸν νταργιλέ ἑστὸ χέρι.

Νὰ καὶ τούτου, νὰ κι ἑκείνου,
θερέμμα τῆς Ημισελήνου
ἐπαθα σαληνακεμῶ.

Δῶστε ἑστὸν τσελεπή,
καὶ νὰ φέρῃ χαλασμό
τοῦ ντουνηζ κι ἀνατροπή.

Δῶστε χαζινὲ γεμάτο
ἑστὸ Σεφκέτ τὸ Κομητάτο,
καὶ σὲ μίαν ἑβδομάδα
νὰ σὲς κόνω τὴν Ἀραβδα
νὰ ἔμπορῇ νὰ βομβαρδίσῃ
καὶ τὴ Σύρα καὶ τὴν Δύσι.

Αὐτὰ λέει κι ἄλλα τέταια
ὁ Βεζῆρς ὁ πολὺς,
ποῦ τὸν τρέμουν τὰ Νβολέτια
Δύσεως κι Ἄνατολῆς.

Τέτοια λέει και βροντῆ
 μὲ πολεμικὸ σεδντᾶ,
 κι' ἀκονίζει τὸ σπαθὶ του γιὰ νὰ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ,
 κι' ἔξαλλοι φωνάζουν εἰσι
 κι' ἔδω πέρα κι' ἐστὴν Πόλι:
 μία μία, δύο δύο, τρεῖς και τοὺ Σερκέτ τὸ φέσι.

"Αν' ῥωτῆς, βρέ συμπολίτη,
 και γιὰ τὸν φτωχὸ Χαμίτη,
 ποὺ πολὺ τὸν ἀγαποῦσα.

"Απὸ μιά πηγὴ μεγάλη
 ἔμαθα και τώρα πάλι
 πῶς τὸν ἔχουν γιὰ τὴν Προῦσσα.

"Ἄλλ' ὤσως νὰ μεταφερθῇ και 'στὸ γνωστὸν Ἰκόνιον
 και ν' ἀποστείλουν τὸν Ἐμβέρ νὰ τὸν ποτίσῃ κώνειον.

Γ'

Φ.—Νεότουρκι χορεύουν εἰς τῆς φεσσὺς τὸ πτόμα,
 και τρώσῃα κραυγάζουν,
 και λυσασμένοι θυγάζουν
 ἀφροῦ ἀπὸ τὸ στόμα.

Αὐτὸ τὸ Κομητάτο
 τρώει τὸ Καλιφάτο.
 Αὐτὸ ἔσανασφώνει
 τοὺς θησαυροὺς τοῦ κράτους,
 και δάσῃα σκαφώνει
 μὲ Γερμανοὺς φιλάτου.

Γι' αὐτῶν τῶν Νεοτούρκων τὴν μακρὴ συμμορία,
 ὅπου τοῦ Καλιφάτου τοῦ γίνῃκα τσιμποῦρι,
 νομίζω πῶς τῆς πρέπει μιά μόνη τιμωρία,
 κάθε πρωὶ νὰ τρώῃ πέντε φρουσᾶς 'στὴ μούρη.

Εἰς τῆς Πατρίδος τὸν θυμὸν τὸ γόνυ πάλιν κλίνων
 διασαλπίζω φλογερός:
 πόλεμος νέος ἱερός,
 ὃ πατέδες τῶν Ἑλλήνων.

Λυσσᾶ Νεότουρκος τσολιχῆς
 μὲ μάτια γουρλωμένα,
 και πέφτουν φύλλα τῆς Ἑλλάδος
 ὠρᾶ και μαρμαμμένα.

Πόλεμος νέος ἱερός και βρόντοι και τριγμοί,
 αὐτὸς ὁ πόλεμος γιὰ μᾶς δὲν ἔπαυσε στιγμῆ.
 Αὐτὸς ὁ πόλεμος γιὰ μᾶς δὲν ἔπαυσε καθόλου,
 μᾶς τὸ φωνάζουν κανονικᾶς Στρατεῦματος και Στόλου.

Και μία Δόξα πεσπατεῖ
 σ' ἐκεῖνο τὸ Μπιζάνι,
 κι' ἀπάνω σὲ βουνὰ ζητεῖ
 θρόν' φύλλα γιὰ στεφάνι.

Μὰ λόγος δὲν ἀρετὴ κανεῖς
 πρὸς ὄμιον τῆς ἀνδρείας,
 τῆς ἀβασθητῆς ὑπερμονῆς,
 τῆς τόσης καρτερίας.

Ἐκεῖ πολέμου φοβεροῦ, φρίκης κι' αἱμάτων δράμα,
 ποὺ στείρεψαν τὰ μάτια μας μὲ τὸ πολὺ τὸ κλάμμα.
 Π.—Μήτε θακρῶν ποταμῶς γιὰ κλάψιμο δὲν φθάνει...
 ἀκόμη γθές θυμῆθηκα τὸν Καλιλιοντῆ τὸν Γιάννη,
 τὸν φίλο, ποὺ τὸν ἔκλαψαν πρὸ ἀδελφὸ καρδιάς,
 ποὺ τόσαις πέρασα μ' αὐτὸν 'στὸ Φάλιηρο βραδεῖατι.

Ὁ πυρετὸς τὸν ἔφλεγε κι' ἐκείνος 'στὸ κανόνι
 μ' ἕνα πατρίδος ὄνειρο, μὲ μιά λαχτάρα μόνη.
 Φ.—Τὸν φίλο τὸν χρυσοκαρδο και παῖδες δὲν τὸν θυμάται,
 ποὺ σήμερ' ἀλυσμόντος 'στὴ Βέρροια κοιμάται,
 και βλέπω γύρω μου πολλοὺς, ὅπου τὸν κλαῖν ἀκόμα...
 τέτοιαις καρδιάς δὲν ἔπρεπε νὰ λῶνουνε 'στὸ χῶμα.

Δ'

Π.—'Εστὴν Ἠπειρο, 'στὴν Ἠπειρο πόλεμος νύκτα' μέρα...
 ἐμπρός μὲ τᾶσρα τῆς νυκτὸς, ἐμπρός μὲ τὴν αὐγούλα,
 ἐμπρός νὰ δῆτε βρέ παιδιὰ, πῶς μαχετ' ἐκεῖ πέρα
 κι' ἦλθε στακαρκαίσινα μαζί μὲ τὴν Θυμιούλα.

Φ.—Κι' ἐγὼ τὸ διελάχσα κι' εἶπα πῶς δὲν θὰ γίνῃ
 κοσμοφιλιῆς εἰρήνη,
 πῶς μ' ἕνα κι' ἄλλον Τουρκαλᾶ
 λογαριασμὸ δὲν πιάσει
 και τὴν Εὐρώπη περλεξῆ
 κάθε τσιμποῦκ—ὄγλανης.

Πόλεμος πάλι, βρέ παιδιὰ, κι' ἔμβατηριῶν μέλος,
 ὅμως αὐτὸς ὁ πόλεμος γιὰ μᾶς δὲν εἶχε τέλος.
 Ἔμεις πολέμους κάνομε διπλοὺς κι' ἀλλεπαλλήλους
 μὲ τοὺς ἀσπόνδους μας ἐχθροὺς και τοὺς ἀσπόνδους φίλους.

Π.—Τῶν διαπραγματεύσεων διακοπὴ τελεία,
 πᾶνε και τὰ τρεγάματα, πούγινα 'στὴν Ἀγγλία.
 Κάθε διαπραγματεύσεις τελείως διακοπὴ
 και τοῦ Σερκέτ ὁ φέσπος τρομάζει τὴν Εὐρώπη.

Φ.—Πόλεμος νέος ἱερός, ἀθόνηος αἵμα ρέσι,
 τίποτα δὲν ὠφέλησε κι' ὁ φίλος μας ὁ Γκεῦ.
 Ἀπὸ τὴν Λόντρα τόκοψαν κομποῦρ οἱ Τουρκαλάδες,
 μαὶ τσοτρίψαν κι' οἱ Σύμμαχοι... κρημα και 'στῆς βελάδες,
 και 'στὰ μεγάλα γεῦματα τῶν Λόρδων τῆς Ἀγγλίας,
 και 'στὰς συνδιασκέψεις των και τὰς συνομιλίας.

Οἱ Σύμμαχοι μας ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα,
 κι' ὁ Βενιζέλος κατ' αὐτὰς μᾶς ἔρχετ' ἔδω πέρα.
 Μόν' ὁ Σκουλοῦδης γρηγόρα δὲν σιέπεται νὰ φύγῃ,
 ἐκάθισε, βρέ Περικλῆ, 'στὴ Λόντρα γιὰ κυνήγι.
 Ἐὰν εἶδε πῶς δὲν ἔφθασε σὲ τέλος ἡ δουλειὰ
 ἔπρε τὸν σέρ' Ἐδουαρδ κι' ἔπρε γιὰ πουλιὰ.